

af en toe, als vlindervleugels op een zuchtje wind. Ik weet niet hoe ik dit moment moet vangen. Het omvat te veel. (uit: Charlotte)

“Ja, ouders gaan vrijwel altijd voor die ene promille kans. Maar ik geloof niet in het tot elke prijs rekken van een leven in de hoop op een wonder. Je wilt niet weten wat er vervolgens aan ongevraagde adviezen en piskijkers op je afkomt: van ayurveda tot homeopathie en van antroposofie tot en met eetgoeroes. Dat zou allemaal helpen. Denk eens na! Als dat echt zou werken, zouden artsen het toch wel toepassen? Ik geloof dat als het aankomt op leven of dood, je toch echt bij de reguliere medische wetenschap moet zijn.”

*Plotseling weet ik één ding heel zeker. Als ik Charlotte wil helpen, dan moet ik alles wat er niet toe doet buitensluiten. Dan moet ik niet meer beleefd zijn, dingen tegen mijn zin doen louter en alleen uit fatsoen. Het gaat om haar, om ons. De rest is onbelangrijk. Vanaf nu beslis ik over wat er gebeurt, wie er binnenkomt, wie zich met ons bemoeit. Niemand kan me ongevraagd bereiken. Ik graaf een diepe slotgracht om ons huis, ons middeleeuwse kasteel, en haal de loopbrug op. Alles zal anders worden. (uit: Charlotte)*

“Alle bullshit in mijn leven was in één klap weg. Het ging alleen nog maar om Charlotte. Ik heb in dat jaar vrij rigoureuus alle mensen uit mijn leven gebannen met wie ik niet zo veel had. Ik kon het gewoon niet aan, die vragen: ‘Oh, maar wat heeft ze dan?’ En: ‘Hoe gaat dat dan aflopen?’ Ja, jeetje, dat wist ik zelf niet eens! Als ik naar foto’s van mijzelf uit die tijd kijk, die intens verdrietige blik... Waar ik mij aan vasthield? Aan Robbert en de kinderen; wij waren door liefde met elkaar verbonden. Zo zag ik dat. Maar ik hield mij ook vast aan de opmerking van onze vierjarige zoon Jurriaan die, toen ik hem uitlegde dat Charlotte niet lang zou leven, heel stellig zei: ‘Mama, ze gaat helemaal niet dood.’ Ik dacht: hij weet dat. Toch focuste ik mij vooral op de vraag of Charlotte überhaupt haar eerste levensjaar zou halen. Tot er een wildvreemde man aan de deur kwam, die mij een prachtig kristal gaf met de woorden: ‘Je dochter is meer dan haar ziekte. Je moet niet bezig zijn ►

